FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT SIEGBERT ALBER

fremsat den 19. maj 1998 *

A — Indledning

1. I det foreliggende tilfælde har Kongeriget Nederlandene anlagt sag vedrørende en eksportrestitution for korn på over 3 mio. NLG, som Kommissionen nægtede at yde med den begrundelse, at varen havde forladt toldområdet allerede før angivelsen, således at der ikke havde kunnet gennemføres nogen kontrol. Den foreliggende tvist drejer sig desuden om spørgsmålet, om sagsøgeren rettidigt har fremlagt de nødvendige beviser for at have forholdt sig korrekt.

B — De faktiske omstændigheder og parternes indlæg

2. Kravet om eksportrestitution gøres gældende for byg, som var blevet leveret fra Nederlandene til Rusland. Byggen blev udført pr. skib på MS Stankov. Dette skib forlod Fællesskabets område lørdag den 25. november 1989.

3. I den sammenfattende rapport af oktober 1993 har Kommissionen begrundet afslaget på finansieringen med, at tolddokumenterne først var blevet modtaget af de nederlandske toldmyndigheder i Terneuzen den 27. november 1989, mens skibet allerede havde forladt Fællesskabets toldområde den 25. november. Ifølge rapportens oplysninger havde de nederlandske myndigheder meddelt, at udførselsdokumenterne ville blive forelagt i weekenden. Da det egentligt kompetente toldsted var lukket i weekenden, blev sagen overdraget til et andet toldsted [1], og det havde også udtaget prøver til senere analyse, som dog ikke var blevet gennemført. Det kompetente kontor havde så antaget dokumenterne mandag den 27. november 1989. Det fremgår dog af Lloyd-registret over skibes bevægelser, at skibet ikke var kommet til Terneuzen, men havde forladt Fællesskabets toldområde direkte fra Gent. Da udførselsangivelsen var blevet antaget efter afskibningen henholdsvis efter skibets afsejling, og da der ikke forelå noget konkret bevis for, at varen var blevet angivet på det kompetente toldkontor for at muliggøre eventuelle (fysiske) kontrolforanstaltninger, kunne eksportrestitutionen ikke finansieres.

4. De kontrolforanstaltninger, der ligger til grund for Kommissionens sammenfattende

* Originalsprog: tysk.

1 — Ifølge sagsøgerens oplysninger under sagen drejede det sig også her om et toldsted i Terneuzen.

rapport, fandt sted i 1991. De vedrørte først og fremmest den nederlandske myndighed, der var kompetent med hensyn til betalingerne, nemlig Hoofdproduktschap voor Akkerbouwprodukten (herefter »HPA«). Resultaterne af disse kontrolforanstaltninger blev allerede optaget i en rapport af 14. januar 1992. Også deri blev de forskellige datoer for dels udskibning henholdsvis afsejling, og dels angivelse nævnt. Dette førte — ifølge rapporten — til usikkerhed om, hvorvidt varerne rettidigt, dvs. før afsejlingen, var blevet angivet til udførsel, samt om spørgsmålet, hvorvidt toldmyndighederne dermed havde været i stand til at kontrollere produkterne. Kommissionen (EUGFL [2]) anmodede derfor sagsøgeren om supplerende oplysninger for at ophæve denne uvished.

5. Denne anmodning om yderligere oplysninger henholdsvis beviser gentog Kommissionen derefter flere gange. Der fandt derfor også en korrespondance [3] sted mellem Kommissionen og de nederlandske myndigheder. Kommissionen fastsatte til sidst den 15. december 1992 som frist for fremlæggelse af de ønskede bilag og beviser.

6. Den 14. december 1992 meddelte de nederlandske myndigheder i en skrivelse, at visse dokumenter senere ville blive tilsendt. Den 19. henholdsvis den 20. juli 1993 indgik der så en række bilag til Kommissionen. Blandt dem var også en toldformular med håndskrevne påtegninger fra den kompetente toldembedsmand, som gik ud på, at varerne blev angivet og fortoldet den 25. november, og at proceduren blev afsluttet den 27. november 1989. Disse oplysninger blev givet i besvarelse af en forespørgsel fra HPA af den kompetente embedsmand i december 1989.

7. Efter sagsøgerens opfattelse har de kompetente myndigheder gjort alt, hvad der var nødvendigt, for at fællesskabsbestemmelserne blev overholdt. Sagsøgeren har anført, at da det kompetente toldsted normalt er lukket i weekenden, har et andet toldkontor i Terneuzen ekspederet varen den 25. november og også udtaget prøver. Bilagene havde man så overladt det kompetente kontor, som den følgende hverdag, mandag den 27. november, afsluttede sagen og herved dog ikke angav dagen for den egentlige antagelse, den 25. november, men ved en fejltagelse den 27. november på formularen.

8. I øvrigt har sagsøgeren afgivet omfattende redegørelser for, at skibet faktisk befandt sig i Terneuzen den 25. november.

9. Kommissionen mener, at dette er mindre afgørende. Efter Kommissionens opfattelse er det først og fremmest vigtigt, om udførselsangivelsen blev antaget, før varen forlod toldområdet, og om der var mulighed for at gennemføre kontrolforanstaltninger. Ifølge det af Kommissionen anførte har sagsøgeren

2 — Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget.

3 — Jf. bl.a. stævningens bilag 2 og 3.

ikke rettidigt fremlagt de nødvendige beviser herfor.

10. Da sagsøgeren er af en anden opfattelse, anlagde denne sag med følgende påstande:

— Kommissionens beslutning K(93) 3364 endelig udg. af 25. november 1993, offentliggjort i EF-Tidende af 8. december 1993, L 301, s. 13, om afslutning af medlemsstaternes regnskaber over de udgifter for regnskabsåret 1990, der er finansieret af Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, annulleres, for så vidt som 3 317 344,26 NLG udelukkes fra fællesskabsfinansiering, og

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

11. Sagsøgeren har for det første anfægtet Kommissionens anvendelse af artikel 8, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 729/70 af 21. april 1970 om finansiering af den fælles landbrugspolitik [4]. Der kan ikke bebrejdes sagsøgeren de ringeste uregelmæssigheder eller forsømmelser. I hvert fald havde de nederlandske myndigheder opfyldt de forpligtelser, der følger af artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 729/70. De skulle sikre sig, at eksportrestitutionen i det foreliggende tilfælde blev ydet under overholdelse af alle betingelser, som følger af fællesskabsbestemmelserne, navnlig af artikel 3, 4, og 47 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3665/87 af 27. november 1987 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter [5].

12. Kommissionen anser derimod ikke dette for at være det afgørende spørgsmål. Efter dens opfattelse drejer det sig snarere om, hvorvidt de beviser, der er nødvendige som støtte for det af sagsøgeren anførte, blev forelagt rettidigt. »Rettidigt« betyder i dette tilfælde inden den af Kommissionen fastsatte frist den 15. december 1992.

4 — EFT 1970 I, s. 196.
5 — EFT L 351, s. 1.

C — De relevante lovbestemmelser

13. Artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 729/70 lyder således:

»Restitutioner ved udførsel fra tredjelande, som efter Fællesskabets regler ydes inden for rammerne af den fælles markedsordning for landbruget, finansieres i henhold til artikel 1, stk. 2, litra a).«

Den her nævnte artikel 1, stk. 2, litra a), bestemmer følgende:

»Garantisektionen finansierer:

a) restitutionerne ved udførsel til tredjelande

...«

14. Endvidere er artikel 3, 4 og 47 i forordning nr. 3665/87 relevante. Artikel 3, stk. 1, bestemmer følgende:

»Ved udførselsdagen forstås den dato, på hvilken toldvæsenet antager den udførselsangivelse, hvori det angives, at der vil blive ansøgt om restitution.«

Stk. 2 lyder således:

»Datoen for antagelse af udførselsangivelsen lægges til grund ved bestemmelsen af

a) restitutionssatsen, hvis restitutionen ikke er forudfastsat

...«

Stk. 4 bestemmer følgende:

»Datoen for antagelsen lægges til grund ved bestemmelsen af mængden af det udførte produkt, dets art og egenskaber.«

15. Artikel 4, stk. 1, lyder således:

»... udbetales restitutionen kun, hvis der føres bevis for, at de produkter, for hvilke udførselsangivelsen er blevet antaget, senest 60 dage *efter* denne antagelse har forladt Fællesskabets toldområde i uforandret stand« [6].

16. Artikel 47 indeholder bestemmelser om fremgangsmåden ved restitutionens udbetaling.

17. Artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 729/70 bestemmer følgende:

»Medlemsstaterne træffer i overensstemmelse med de nationale administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser de fornødne foranstaltninger for

— at sikre sig, at de af fonden finansierede foranstaltninger virkelig er blevet gennemført, og at de er blevet gennemført på behørig måde

— at forhindre og forfølge uregelmæssigheder

— at gennemføre tilbagebetaling af beløb, der er udbetalt med urette på grund af uregelmæssigheder eller forsømmelser.

...«

6 — Min fremhævelse.

18. Artikel 8, stk. 2, bestemmer i første punktum:

»Tilbagebetales de nævnte beløb ikke fuldt ud, bærer Fællesskabet de finansielle følger af uregelmæssighederne eller forsømmelserne; dette gælder ikke for uregelmæssigheder eller forsømmelser, som medlemsstaternes myndigheder eller organer kan gøres ansvarlige for.«

D — Stillingtagen

19. Først må det undersøges, om der ikke allerede før fristens udløb den 15. december 1992 forelå tilstrækkelige beviser for, at udførselsangivelsen allerede var blevet antaget af toldmyndighederne før skibets afsejling. Sagsøgeren har i denne sammenhæng henvist til HPA's akter. På tidspunktet for Kommissionens kontrol i 1991 fandtes toldmyndighedernes formular med den kompetente toldembedsmands håndskrevne påtegninger allerede der (denne formular foreligger som bilag 15 til stævningen). Det fremgår af disse påtegninger, at udførselsangivelsen blev antaget den 25. november 1989, at varen var blevet fortoldet samme dag, og at behandlingen af dette dokument var blevet afsluttet den 27. november 1989. Herefter skulle der ikke kunne bestå tvivl om, at varerne var blevet angivet til toldmyndighederne endnu før skibets afsejling.

20. I denne forbindelse har Kommissionen henvist til, at den formular, som blev fundet i HPA's akter — og vedlagt stævningen som bilag 13 [7] — ikke indeholdt disse påtegninger. Desuden har Kommissionen gjort gældende, at HPA's stempel kun findes på den formular, som ikke indeholder toldembedsmandens påtegninger (stævningens bilag 13). Kommissionen har heraf sluttet, at HPA har truffet sin afgørelse om ydelse af restitution på grundlag af dokumentet i bilag 13, dvs. uden at have kendskab til den kompetente toldembedsmands efterfølgende kommentarer.

21. Man kan ikke ubetinget drage denne slutning. Som sagsøgeren har anført, blev disse kommentarer suppleret på HPA's anmodning. Denne myndighed var således underrettet om indholdet.

22. Dette er dog ikke af betydning i det foreliggende tilfælde. Det væsentlige er, om formularen med toldembedsmandens håndskrevne påtegninger forelå rettidigt for Kommissionen. Dette benægter Kommissionen.

7 — Bilag 13 indeholder ligesom bilag 15 toldstedets formular vedrørende fortoldningen af den her omtvistede vare. Den kompetente toldembedsmands påtegninger findes dog kun på formularen i bilag 15.

Den omtalte formular (stævningens bilag 15) er ifølge Kommissionen først indgået til denne den 19. juli 1993 pr. fax.

23. Da formularen med toldembedsmandens håndskrevne påtegninger ikke bærer HPA's stempel — i modsætning til den formular, som ikke indeholder disse erklæringer — kan man i hvert fald være enig med Kommissionen, for så vidt som denne formular ikke officielt er registreret af HPA. Man kan derfor gå ud fra, at den ikke forelå for Kommissionen ved kontrollen af HPA-akterne.

24. Af disse grunde kan der heller ikke drages slutninger af en yderligere bemærkning på denne formular. I rubrikken »afskibningskontorets kontrol« er der i hånden skrevet påtegningen »konform«, og rubrikken er forsynet med et embedsstempel med datoen den 27. november 1989. At udførselsangivelsen allerede var blevet antaget den 25. november, fremgår ikke af denne rubrik. Man kan således heller ikke drage den slutning, at der allerede den 25. november var blevet gennemført en kontrol, som havde ført til resultatet »kategori konform«.

25. Sagsøgeren har desuden henvist til sine skrivelser af 25. juni og 17. juli 1992 for at godtgøre, at de nødvendige beviser har foreligget rettidigt (disse skrivelser findes i stævningens bilag 2 henholdsvis 3). De indeholder imidlertid blot uddybende forklaringer fra de kompetente myndigheder.

26. Disse meddeler heri bl.a., at toldkontoret i Terneuzen var lukket i weekenden den 25. og 26. november 1989, men at udførselsangivelsen dog var blevet behandlet af et andet toldsted. MS Stankov havde kastet anker i Terneuzen den 25. november 1989. Der havde toldmyndighederne udtaget prøver, som derefter blev undersøgt af forvaltningens eksperter. Angivelsen blev derefter behandlet den følgende hverdag, nemlig den 27. november.

27. Efter sagsøgerens opfattelse er der her tale om officielle erklæringer under ed. Dette kan dog ikke ses af skrivelsernes ordlyd. Skrivelserne kan derfor ikke anses for tilstrækkelige bevismidler. I denne sammenhæng må der også henvises til Domstolens praksis vedrørende afslutning af regnskaber for EUGFL. Ifølge denne må en medlemsstat selv godtgøre, at de nødvendige betingelser er opfyldt, såfremt Kommissionen afslår at lade EUGFL afholde en række udgifter med den begrundelse, at udgifterne beror på, at medlemsstaten har tilsidesat Fællesskabets

retsforskrifter [8]. Med hensyn til spørgsmålet, om en medlemsstat har gennemført de nødvendige kontrolforanstaltninger, er det ikke tilstrækkeligt hertil, når denne stat blot hævder, at kontrolforanstaltningerne er foretaget, uden at fremlægge beviser herfor [9].

28. I det foreliggende tilfælde har Kommissionen nægtet finansiering, fordi toldformaliteterne ifølge oplysningerne i HPA's akter først blev gennemført efter skibets afsejling. Ifølge Kommissionen er det nu medlemsstaten, der skal bevise, at udførselsangivelsen har foreligget rettidigt, og at betingelserne for finansiering dermed var opfyldt. De kompetente nederlandske myndigheder har dog ikke forelagt beviser inden for den fastsatte frist den 15. december 1992, som kan støtte udtalelserne i skrivelserne af juni og juli 1992.

29. Ganske vist kan det muligvis — på trods af delvis modsigende og ufuldstændige uddrag af havne- og sluseforvaltningens register i Terneuzen samt af skibsfartsregistret og trods Kommissionens antagelse om det modsatte — være rigtigt, at det omtalte skib har passeret Terneuzen den 25. november 1989. (Sagsøgeren har anført, at det for skibe af MS Stankov's størrelse i praksis er umuligt at stå direkte til søs fra Gent; de er nødt til at passere sluserne i Terneuzen.) Det kan dog ikke alene på grundlag heraf bevises, at de tilsvarende toldformaliteter også blev foretaget på denne dag.

30. I de af sagsøgeren forelagte skrivelser nævnes det desuden, at der blev udtaget prøver, som senere blev analyseret. Kommissionen har med rette anført, at der ikke blev medleveret nogen protokol over analyserne. Heller ikke de to skrivelser af 25. juni og 17. juli 1992 kan således udgøre tilstrækkelige bevismidler.

31. Sagsøgeren har desuden henvist til en meddelelse fra toldkontoret for at godtgøre, at der er blevet udtaget prøver, og at resultatet heraf svarede til angivelsens indhold. (Denne meddelelse findes i stævningens bilag 14.) Denne meddelelse indeholder imidlertid kun generelle anvisninger, hvoraf det ikke kan sluttes, at der den 25. november faktisk blev udtaget prøver fra MS Stankov.

32. Sagsøgeren har i denne forbindelse desuden anført, at der ikke er nogen lovbestemt forpligtelse til at udtage prøver ved eksport af byg, som der skal betales en eksportrestitution for. Dette har Kommissionen ikke bestridt, men har dog henvist til, at det her

8 — Dom af 10.11.1993, sag C-48/91, Nederlandene mod Kommissionen, Sml. I, s. 5611, præmis 16, og af 24.3.1988, sag 347/85, Det Forenede Kongerige mod Kommissionen, Sml. s. 1749, præmis 14.

9 — Dom af 12.6.1990, sag C-8/88, Tyskland mod Kommissionen, Sml. I, s. 2321, præmis 25 ff.

drejer sig om spørgsmålet, om myndigheden overhovedet var i stand til at udtage sådanne prøver. Det afgørende er ikke pligten til kontrol — som ikke findes — men muligheden for kontrol.

33. Femte betragtning til forordning nr. 3665/87 kan være et holdepunkt for, at varen i hvert enkelt tilfælde skal kontrolleres. Det hedder deri: »De kompetente myndigheder bør sikre, at de produkter, som sendes ud af Fællesskabet ... faktisk er dem, der har været gjort til genstand for udførselstoldformaliteter«. Udtagelse af prøver er heller ikke foreskrevet her. Det bebrejdes dog heller ikke sagsøgeren, at denne ikke har udtaget prøver. Det drejer sig derimod om, at varen på tidspunktet for udførselsangivelsens antagelse ikke længere befandt sig på Fællesskabets område. Der var således på ingen måde mulighed for at efterprøve, om der i dette tilfælde overhovedet måtte udbetales en eksportrestitution.

34. Det drejer sig herved ikke om spørgsmålet — som sagsøgeren har anført — om restitutionens størrelse er ændret mellem den 25. og den 27. november, hvilket ikke bestrides. Et tab kan også være opstået ved, at eksportrestitutionen er blevet ydet med urette.

35. Også med hensyn til spørgsmålet, om fristen den 15. december 1992 eventuelt kunne være overholdt ved sagsøgerens skrivelse af 14. december 1992, må det fastslås, at denne skrivelse ikke indeholder noget yderligere bevis, men blot meddeler, at visse dokumenter ville blive tilsendt senere.

36. Man kan derfor ikke gå ud fra, at Kommissionens frist blev overholdt ved denne skrivelse. Det kan ikke have været så tidkrævende at fremskaffe de nødvendige beviser, at det bevirkede, at fristen dermed var umulig at overholde. Myndighederne har ikke gjort gældende, at der forelå særlige omstændigheder. Da de nødvendige beviser heller ikke blev forelagt umiddelbart efter denne skrivelse, men — som Kommissionen med rette har anført — først yderligere syv måneder senere og uden nogen forklaring på denne forsinkelse, har sagsøgeren heller ikke kunnet overholde fristen ved sin skrivelse af 14. december.

37. Kongeriget Nederlandene har således ikke — i hvert fald ikke inden for den af Kommissionen fastsatte frist — fremlagt de relevante beviser for, at eksportrestitutionerne blev betalt med rette.

38. En sådan fastsættelse af en frist er mulig i henhold til artikel 1, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 1723/72 om regnskabsafslutning for EUGFL [10]. Denne lyder således: »Der kan tilstilles Kommissionen supplerende oplysninger indtil et endeligt tidspunkt, som denne fastsætter, især under hensyntagen til det arbejdsmæssige omfang, der måtte være nødvendigt for tilvejebringelse af de omhandlede oplysninger. I mangel af fremsendelse inden for den af Kommissionen fastsatte frist fastsætter denne sin beslutning på grundlag af den information, som den er i besiddelse af på det endelige tidspunkt, der er fastsat, bortset fra tilfælde, hvor en forsinket fremsendelse af oplysninger sker på grund af særlige omstændigheder.« Herefter kan Kommissionen afslå finansiering af eksportrestitutionerne, såfremt sagsøgeren ganske vist forelægger de nødvendige beviser, men ikke inden for den af Kommissionen fastsatte frist.

39. Dette har Domstolen også bekræftet i sin dom i sagen Tyskland mod Kommissionen, som Kommissionen har henvist til [11]. Med hensyn til Kommissionens kompetence til at fastsætte en frist har Domstolen henvist til første betragtning til forordning nr. 422/86 [12]. Heri hedder det: »... Med henblik på en hurtig gennemgang af medlemsstaternes regnskaber bør Kommissionen kunne fastsætte en frist for medlemsstaternes fremsættelse af nye oplysninger under hensyntagen til, hvor langt arbejdet med regnskabsafslutningen er fremskredet.«

40. Ifølge artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 1723/72 træffer Kommissionen således beslutning på grundlag af de oplysninger, som den har til rådighed ved fristens udløb. Som det indirekte kan sluttes af artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 3665/87, skal udførselsangivelsens antagelse ligge før det tidspunkt, hvor varerne forlader toldområdet. Det nødvendige — også i artikel 4, stk. 1, nævnte — bevis herfor er ikke ført, da der ikke ved fristens udløb forelå beviser for, at toldangivelsen var antaget den 25. november 1989.

41. Da sagsøgeren ikke har opfyldt betingelsen for betaling af restitutionen efter artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 3665/87, må finansiering af eksportrestitutionen i henhold til artikel 2 i forordning nr. 729/70 efter Kommissionens opfattelse afslås. For efter artikel 2, stk. 1, finansieres kun restitutioner, »som efter Fællesskabets regler ydes inden for rammerne af den fælles markedsordning for landbruget«.

42. Efter sagsøgerens opfattelse er det derimod samme forordnings artikel 8, stk. 2, der er hjemmel for Kommissionens afgørelse. I præamblen til Kommissionens beslutning henvises der såvel til artikel 2 som til artikel 8, og beslutningen selv nævner ikke udtrykkeligt hjemmelen for afslaget på finansiering i det foreliggende tilfælde. Man kan derfor ifølge sagsøgeren ikke på forhånd gå ud fra,

10 — Kommissionens forordning (EØF) nr. 1723/72 af 26.7.1972 om regnskabsafslutning for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, Garantisektionen, EFT 1972, Anden Serie III, s. 110, som ændret ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 422/86 af 25.2.1986 om ændring af forordning (EØF) nr. 1723/72 om regnskabsafslutning for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, Garantisektionen, EFT L 48, s. 31.

11 — Dom af 22.6.1993, sag C-54/91, Tyskland mod Kommissionen, Sml. I, s. 3399.

12 — Dommen i sagen Tyskland mod Kommissionen (nævnt i fodnote 11, præmis 13).

at Kommissionen har baseret sin beslutning på artikel 2.

43. Kommissionen har i denne forbindelse med rette henvist til femte betragtning til sin beslutning, som med hensyn til restitutionen for udførslen til tredjelande udtrykkeligt henviser til artikel 2 og 3 i forordning nr. 729/70.

44. I øvrigt har Kommissionen ligeledes med rette henvist til, at heller ikke betingelserne i artikel 8, stk. 2, er opfyldt, da de nederlandske myndigheder først har tilsendt Kommissionen dokumenterne atten måneder senere henholdsvis syv måneder efter udløbet af den sidstnævnte frist, og således har udvist en forsømmelighed, som ikke berettiger overtagelse af finansieringen.

45. Da det således står fast, at Kongeriget Nederlandene i hvert fald ikke har forelagt de nødvendige beviser rettidigt, ses der ingen grund til en (delvis) annullation af Kommissionens beslutning.

46. Efter sagsøgerens opfattelse må beslutningen også annulleres på grund af en tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 190, som bestemmer, at beslutninger skal begrundes. Kommissionens beslutning blev efter sagsøgerens opfattelse på den ene side truffet på grundlag af urigtige faktiske omstændigheder. Selv hvis dette var tilfældet — i det foregående blev det modsatte godtgjort — ville dette ikke betyde, at der forelå en tilsidesættelse af artikel 190. Den kræver kun, at beslutninger begrundes. Om denne begrundelse er rigtig eller forkert, skal ikke efterprøves på grundlag af artikel 190.

47. Efter sagsøgerens opfattelse er artikel 190 også tilsidesat ved, at Kommissionen i sin beslutning ikke har bragt klart til udtryk, hvorfor den har afvist de efter sagsøgerens mening overbevisende beviser. Dette har Kommissionen bestridt.

48. Ifølge Domstolens praksis afhænger omfanget af begrundelsespligten i henhold til artikel 190 af arten af den pågældende retsakt og den sammenhæng, hvori den er vedtaget. Desuden er det afgørende i denne forbindelse de særlige omstændigheder ved forberedelsen af beslutningen om afslutning af EUGFL-regnskaberne [13].

49. I det foreliggende tilfælde var der en omfattende korrespondance mellem Kommissionen (EUGFL) og de kompetente myndigheder. Man må derfor gå ud fra, at myn-

13 — Dom af 25.2.1988, sag 327/85, Nederlandene mod Kommissionen, Sml. s. 1065, præmis 13, og dommen i sagen Tyskland mod Kommissionen (nævnt i fodnote 11, præmis 10 og 12).

dighederne var informeret om grundene til Kommissionens senere beslutning. Desuden fremgår det allerede af rapporten af 14. januar 1992, at der var tvivl om, hvorvidt varerne var blevet angivet til udførsel inden for fristen, og om toldmyndighederne var i stand til at kontrollere varen. Af disse grunde blev der anmodet om supplerende bilag. Den sammenfattende rapport af oktober 1993 nævner som grund til afslaget på finansiering, at udførselsangivelsen blev antaget, efter at varen havde forladt toldområdet, og at der ikke forelå noget konkret bevis for, at varen var blevet angivet til toldmyndighederne for i givet fald at give mulighed for kontrolforanstaltninger. Derudover har Kommissionen i et telex af — ifølge dens oplysninger — 12. november 1992 anmodet om nærmere beviser for, at angivelsen faktisk allerede blev foretaget den 25. november 1989, og at der var blevet udtaget prøver.

50. Det måtte således stå klart for sagsøgeren, af hvilke grunde finansieringen skulle afslås henholdsvis til sidst blev afslået, og hvilke beviser sagsøgeren blev anmodet om. Desuden havde sagsøgeren som led i den omfattende korrespondance mulighed for at anmode Kommissionen om yderligere præciseringer med hensyn til de beviser, der blev krævet af sagsøgeren.

51. Der ses således ikke at foreligge nogen tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 190.

Sagens omkostninger

52. Ifølge artikel 69, stk. 2, i Domstolens procesreglement dømmes den tabende part til at bære sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.

E — Forslag til afgørelse

53. Jeg foreslår derfor, at der træffes følgende afgørelse:

1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.

2) Kongeriget Nederlandene betaler sagens omkostninger.